

”הענק בא!” עיבוד בימתי בעקבות ”הענק האנוכי”

מאת אוסקר ויילד

כתב וערך: גיא אלחנן

תוצר סדנה סמסטריאלית בחוג לתיאטרון של אוניברסיטת חיפה, 2016.

הדמויות:

הענק, נופי צ'יפופו

קוקו וצינגו: ליצנים, נפש הענק

עוגה: אשתו של העוג הקורנוולי

רוח, כפור, ברד

מקהלת החומה: שלושה שומרים מחוברים זה לזה בבד אפור, במרווחים של מגדלי שמירה.

עץ שקדייה

עץ שסק

עץ תאנה

כדורי: ילדה בת 6. מגולמת על ידי בובה עם ראש כדורסל

סימה: ילדה בת 6. אחותו של אברם. מגולמת על ידי בובה

אברם/ברהום: ילד בן 10. אח של סימה

טוני: בן 13. ילד עם כדור וגיטרה. אח של שמסי

שמסי: ילדה בת 14 עם לק לציפורניים, אחות של טוני, המספרת

פזית: ילדה בת 14 עם קרם ידיים

שיראל: ילדה בת 14, בלרינה

פרח

מפעילת מזוודה

ציפור

תמונה ראשונה

נדלק פנס ספוט שמאיר בשמאל במה על הרצפה, על מזוודה סגורה. היא נפתחת ושומעים ציץ ציפור.

האור עולה על הבמה. רואים את סימה מתנדנדת על עץ התאנה ומתיישבת על הדשא לצדו. **שמסי** (מספרת): היה היה גן גדול ונחמד, והדשא בו היה ירוק ורך, פה ושם ניצבו בדשא פרחים יפים שנראו ככוכבים והיו שם המון עצים שבבוא האביב היו פורחים, והציפורים היו יושבות על העצים ושרות שירים. (צלצול בי"ס). כל הילדים בצאתם מבית הספר נהגו ללכת ולשחק בגנו של הענק, הם אהבו אותו מאוד.

תאנה: את הגן! הענק – הוא בכלל לא היה שם. הילדים אהבו את הגן והגן אהב את הילדים. (מרים את סימה). בואי נשחק מחבואים! תפסתי אותך!

תמונה שנייה

על הבמה שלושה עצים ואברם, שמחפש פחיות. (נכנס טוני עם כדורגל) **טוני:** טוני עם הכדור, הוא עובר את מסי, מוסר לרומריו שמחזיר לטוני, הקהל נדהם מהמהירות, זה לא אנושי... גול!

אברם: תביא לפה טוני, נו יאללה תמסור, אל תהיה...

טוני: מה? אל תהיה מה? נו תגיד את זה!

סתם צוחק איתך (מוסר לו), יאללה תביא לשער אני עומד. פביאן בארטז!

אברם: איפה?? לא זה שער קטן מדי, לך בין השסק ל... ל... איזה עץ זה? שקדייה. אהמ. שקדייה. נעים מאוד.

אברם: אהלן. אה... איכפת'ך לזוז קצת? קצת יותר קרוב לתאנה? אנחנו צכ'ים שער.

שקדייה: בשמחה (השקדייה מרימה את שורשיה ומשנה מיקום)

(מצטרפת כדורי, על אחד הענפים. היא יורדת ומנסה להצטרף למשחק של טוני ואברם בכדור)

כדורי: טוני! טוני לכאן... בשרפכ טוני, אלי... אני שוער. טוני בחיית אבוכ טוני, אנא שוער אנא שו... שו...

טוני: גוּוּוּל!

כדורי: גול...

תמונה שלישית

כדורי: כמה אנחנו שמחות פה.

סימה: בגן שלנו, גן הילדים. בוסתן אל אוולאד.

כדורי: צריך לשים שלט גדול "גן הילדים לכל הילדים והעצים בעולם".

סימה: הילדות.

כדורי: אה, כן. גן הילדות לכל הילד... מה בלי בנים?

סימה: לא, "לכל הילדות" זה לכל. לכולם. כשאומרים לכל הילדים זה לא רק בנים נכון?

כדורי: נכון...

סימה: אז זהו לכל הילדות והעצים בעולם.

כדורי: והעצות.

סימה: נכון... "גן הילדות לכל הילדות והעצות בעולם" (כדורי לוחשת משהו באוזנה של סימה).

סימה: בטח שגם טוני..

כדורי: طيب لكان كل البنات, والاولاد, والشجرات و- (טוב, אז לכל הילדות והילדים, העצים ו-).

סימה: רגע, מה את עושה?

כדורי: אני מזמינה לגן, לבוסתן. גם בערבית זה לכולם.

סימה: אבל אני לא מבינה בערבית (בקול קצת נעלב – מתפנק. מחבקת את הרגליים שלה).

כדורי (בגילוי לב): גם אני לא מבינה תמיד כל מה שאומרים. נספר את הסיפור ונראה מה נבין. תמיד אפשר לספר שוב.

סימה: מסכימה.

כדורי: وأنا وואנא

סימה: وأنا! וואנא!

תמונה רביעית

(שמסי ופזית שותות מפחיות עם קשיות)

שמסי (תוקעת את גב כף ידה מול פניה של פזית): תראי איזה לק מרחתי מנאכיר!

פזית (תוקעת את פנים כף ידה מול פניה של שמסי): קבלי איזה ריח טוב יש לקרם ידיים שלי!

שמסי: ווי מאיפה לך

פזית: מאימא (לוגמות) (שמסי הולכת לשמאלו של אברם, פזית לימינו).
שמסי: תגיד אברם (מעבירה את המסך בעיניים שלו לאישונים המביטים לכיוונה), מה יותר שווה, הקרם שלה או הלק שלי?
פזית: משנה לו את העיניים (הקרם)!
שמסי: הלק!
פזית: הקרם!
שמסי: הלק! (מביטות בהתגרות זו בזו ותוך כדי לוגמות מהפחיות ומתפוצצות מצחוק. בכך נגמרת המתיחות ביניהן).
פזית (לאברם): רוצה שלוק?
אברם: באמת? אה... בטח
פזית: לא תקבל
אברם: שמסי, בנפע קולה? (אפשר קולה?)
שמסי: אל תסתכל עלי. בדכ אל בחית? רוצה את הפחית?
פזית: כן תני לו, יש לו אוסף
שמסי: רגע עוד לא סיימתי
פזית: גם אני לא (לוגמות).
סימה: ענק בא! (צווחות באימה, זורקות את הפחיות ורוצות להתחבא)

תמונה חמישית

שקדייה (שקדייה מוציאה מאחורי גבה מטאטא ומתחילה לטאטא את העלים והפחיות): אתה גם אוסף?
(אברם מושך בכתף. שקדייה מתקרבת אל אברם כממתיקה סוד): אני גם אוספת, חוסכת לאופניים. יש לי כבר 150 שקל ובהדר יש חנות אופניים, יש שם אופניים יד שלישית, רק 300 שקל, עם 10 הילוכים, הרים.
אברם (מביט בעץ, הוא קצת מבולבל): אבל, את עץ.
שקדייה: אז?
אברם: את לא יכולה לרכב על אופניים.
שקדייה: למה?

אברם: כי את גזע עם עלים, איך תדושי? עדיף תקני טוסטוס. (אברם אוסף את הפחיות ויוצא)

תמונה שישית

(שיראל נכנסת ומשחקת עם עץ התאנה).

שיראל: אני באופן אישי חולה על הגן הזה. מתאים לי לשיער, לשמלה. אני באופן אישי גם ככה נורא יפה. אבל יש כאלה (מסתכלת על כדורי) שבשבילם... נו טוב. זו אולי ההזדמנות היחידה להיות... משהו.

(עץ התאנה כועס)

שיראל: איפה המראה שהייתה פה? (העץ מצביע לקהל. שיראל מתחילה בתרגילי בלט מול "המראה").

פזית נכנסת בריצה ועוצרת מופתעת)

פזית: שיראל! היי!

שיראל: היי (שיראל ממשיכה, מאחוריה העץ ופזית מחקות אותה. שיראל מבחינה בהן ב"מראה" וכועסת. העץ צוחק, פזית נבוכה. שיראל חוזרת למראה ומתחילה לצאת בדילוגים).

פזית: שיראל אפשר לבוא גם?

שיראל: אני לא יודעת...

סימה (מאחורי עץ שסק): הענק בא! (שתיהן בורחות. הפעם גם העצים נבהלים)

תמונה שביעית

שמסי: אחרי שבע שנים חזר הענק (בובה קטנה של הענק מופיעה במזוודה. היא מפחידה את הילדים במזוודה שבורחים ומפעילה סוגרת את המזוודה. לבמה נכנס הענק)

הענק: אההה... כמה משובח האוויר אצלי בגן, כל כך התגעגעתי! הייתי אצל חברי – העוג הקורנוולי! ממשפחת עוג' איבן ענאק, נו, בן דוד של שרק 3... חברי מצפון, אצלו הכול שיש ובטון! אפשר להיחנק. (משתעל). יש לו אולי איזה עציץ קטן עם קקטוס, וגם הוא נראה לי מפלסטיק. או... הדשא הזה! רך ונעים וקריר ומרענן... אני יכול להירדם עליו ברגע... הההה.. אבל רגע! למה יש לי תחושה שמתבוננים בי? מי זה? יש שם מישהו מאחורי העץ? צא החוצה! (מכל העצים מגיחים ילדים שבורחים הרחק מהבמה) ושלא תעזו לחזור! זה גן שלי! אין מקום! אין מספיק! רק שלי! אפשר להבין אותי?!

אני אבנה חומה! אבנים – אלי! (על הבמה עולים שלושה שחקנים ומרכיבים חומה זקופה וחדשה. האבנים הכי גבוהות באמצע, ומהן עד הכי נמוכות לשני הצדדים, עם הפנים לקהל).
הכנתי גם שלט במיוחד בשבילכם ילדים: אין כניסה! העבריינים יענשו על פי חוק! ו-לס-גור!
(האבנים-שומרים מסתובבות עם הגב לקהל)
(ליצנים – נפש הענק – גוסטבו ומעיין – מושלכים החוצה. – לא מצליחים לחזור אל הגן כי הענק חסם אותו עם החומה. במהלך הקטע הם רבים וכועסים אחד על השני ומאשימים כל אחד את האחר בגלותם).
חושך.

תמונה שמינית

שמסי: الجدار اللي العملاق بنى حوالي البستان كان كثير قوي وعالي، العملاق علّق تحذير "الدخول ممنوع، كل من يخالف يعاقب" لعملاق فكر بس على حالو. من وقتها معدش في محل الاولاد يلعبو فيه، هن حاولو يلعبو بمحل باماكن ثاني بس ولا محل كان حلو مثل بستان العملاق الاناني

מקהלת-חומה: החומה שבנה הענק מסביב לגן הייתה גבוהה וחזקה. הוא תלה שלט: "הכניסה אסורה. העבריינים יענשו על פי חוק!" הוא היה ענק אנוכי. זאת אומרת שהוא חשב רק על עצמו. עכשיו לילדים לא היה איפה לשחק. הם ניסו לשחק במקומות אחרים. אבל באף מקום לא היה נעים כמו בגנו של הענק.

תמונה תשיעית

(ילדים מחוץ לגן)

פזית: זוכרים שהיינו באות לכאן כל שבת? זה היה ממש עד לא מזמן. יש שם שיח אח (מנסה להציץ, לבדוק אם רואים), שהיה ממש בקצה, כאן, קרוב אלינו. החומה הזאת חתכה אותו בדיוק בחצי והוא התייבש. שיח פיטנגו. (כולם חוזרים "פיטנגו", בגיחוך) פרי אקזוטי טעים כתום. כל שישי אני ואחי היינו רצים לשיח לאסוף מלא פיטנגו. הכתמים של הפיטנגו היו מלכלכים לנו את החולצות. (כולם מראים שהחולצות שלהם מתחת מוכתמות)

אברם: מי שגר שם הוא פושע! אתמול הכנסתי את היד כדי לאסוף פיטנגו מהצד שלו והוא ראה אותי... זרקתי את הפיטנגו והוא צרח עלי. הוא צרח עלי "תלך מפה...!" הוא אמר שניזהר ממנו, אבל מה הוא יעשה לנו?

שמסי: ואיפה הפיטנגו?

אברם: זרקתי. מה, פחדתי. אבל אני לא מפחד ממנו עכשיו, מה הוא יעשה לנו?

סימה: הענק בא! (כולם בורחים אבל אין איפה להתחבא. חוזרים).

אברם: אז לאן נלך? (אין תגובה) אולי לגן של חוסנייה!?

שמסי: מה פתאום! המפחידה עם המקל? אתמול הלכנו לשם, ניזאר בן דוד שלי ניסה לקטוף מעץ התאנה שמתחת לחלון שלה. בכוונה הלכנו בצהריים, כשהיא ישנה. אבל זאתי יש לה עיניים בגב, ישר שמעה אותנו! (שמסי מחזיקה מקל ומעלה את החולצה על הראש "כמו זקנה")

שמסי: "ושלא תחזרו לכאן!" אוולאד מש מרביין, ענד אמכ אינתי ווייא!

פזית: אבל גם לילדים מגיע פירות! מה, נאכל פירות רק כשנהיה זקנים?? לא נכנעים! מה זה אווירת הנכאים הזאת? זוכרים מה עשינו לג'ינג'י הענקי מהשכונה החדשה?

סימה: מה עשינו? איזה ג'ינג'י?

אברם: מה את לא זוכרת? ההוא עם התלתלים הג'ינג'ים בראש ובחזה, תמיד היה בגופייה לבנה, מכנסיים כחולים קצרים ונעלי בית של קיפי עם גרביים לבנים (צוחקת)

סימה: החצר שלו מגודרת בעצים – תפוז, אשכולית, לימון, גויאבות, פג'ויות, פומלות. (חולמת. החומה מתפרקת והאבנים הופכות לעוד עצים, לגן של הג'ינג'י).

אברם: באמצע החצר היה תפוז סיני, אבל בקצה הייתה פסיפלורה שטיפסה לו על החלון של חדר השינה.

פזית: אחרי ימים של תכנון, הילד האמיץ ביותר הלך לקטוף פסיפלורות וכך גם יכל לתצפת האם אותו ג'ינג'י עולה עלינו או לא וכל שאר הילדים היו קוטפים משאר העצים. אבל לא את התפוז הסיני.

שמסי: יום אחד לא הבנו למה הילד האמיץ לא אומר כלום. התחלנו להבין שמשהו לא בסדר ופתאום נדלק האור, הג'ינג'י יצא החוצה כשהוא מחזיק את הילד מהחולצה ביד ימין וביד שמאל גרזן, ואז הוא צעק:

פזית: "תעופו מפה חוליגנים! פעם הבאה אתם תקבלו את הגרזן הזה בראש!!!" רצנו כמו שבחיים שלי לא רצתי, הגענו בחזרה לבית שלנו צוחקים מרוב פחד. תוך כדי אכילת אותם פירות, עלה הרעיון לא לוותר – אם אתם מגדרים את הבתים שלכם, אנחנו נראה לכם מה זה! חיכינו שבוע כדי שהכול יירגע...

וכמובן כדי שעוד פירות יבשילו ויהיו מוכנים. חזרנו לשם שוב, בשעת לילה מאוחרת, וחמסנו לכל השכונה את הפירות, כל כך התלהבנו מהמעשה שקטפנו גם פירות לא מוכנים, ואפילו את התפוז סיני הנוראי הזה! (כולם עושים מחווה של גועל)

שמסי: פתאום מגיע ילד, יושב לידי, אוכל פג'ויה ואומר לי: אוי היא לא מוכנה בכלל! ואני אומרת לו: כן, הג'ינג'י לא יודע לגדל פירות. פתאום ירד לי כל הצבע מהפנים, כי אני מבינה שהג'ינג'י זה סבא שלו!

בלי לחשוב פעמיים הילד קם ממקומו, זרק את הפרי, העיף את השאר לאדמה ואז הגדולים, הם מה זה נתנו לנו מכות.

אברם: הם קשרו אותנו לעצים כדי שנרגיש מה זה להיות "עץ".

סימה: זהו! זה מה שנעשה! נקשור את הענק – שהוא ירגיש איך זה להיות ילד – (מתקנת) עץ!

שמסי (בביטול): ניקשר לעצים בעצמנו ולא נסכים ללכת... עד שיריד ת'חומה! (הילדים נערכים לפעולה – מצטיידים בחבלים ובמקלות)

אברם: על מكشف وعل مكشف هلجدار ما بدنا نشوف!

סימה: בגלוי ובאמת את החומה נשבור כעת! (הילדים מגיעים אל החומה ומנסים לפרקה).

הענק (מאיים עליהם): קישטה, כאן זה לא מגרש משחקים. חוצפנים קטנים.

תמונה עשירית

קטע ליצנים:

(הליצנים מציצים מתחת לחומה... יושבים גב אל גב מחוץ לגן. קוקו שרה לונלי. צ'נגו עונה לה בפורטוגזית. קמים ורוקדים. נזכרים בחומה. רוקמים תכנית להסיח את דעת "החיילות" המרכיבות את החומה. קוקו מתחילה לשיר dream a little dream בליווי ריקוד קטן. צ'נגו פוצח בשיחה עם החיילת בקצה הנגדי. בשיחה בג'יבריש בתחילה, הוא מספר על מסעותיו בעולם. כשאומר 'ריו זה ז'נרו' החיילת נדלקת "אבלה פורטוגזי!", והוא עובר לפורטוגזית, "קפואירה, קייפירינייה, סמבה..." למשמע המילה "סמבה" החיילת פורקת כל עול ומתחילה לרקוד. מתחילה מסיבת סמבה פרועה בהשתתפות כל החיילות וצ'נגו, קוקו נשארת כועסת בצד. היא מתקרבת ותופסת באוזנו, ואז מתגלה פרצה דרכה הם רצים אל תוך הגן ומתחבקים עם העצים.)

תמונה אחת-עשרה

(חלונות גבוהים של שיכונים ממוקמים במרחק זה מזה בגלריה של הבמה (כלומר בגובה). למטה על הבמה נכנסת שיראל)

שיראל: טוני!!! טוני!!! טוני!!!

טוני (מפרק דג למאכל. הקהל אינו רואה מה הוא עושה): מה?

שיראל: בוא, הולכים לטפס על החומה של הענק.

טוני: אנ'לא יכול.

שיראל: אתה מפחד?

טוני: לא.

שיראל: נו

טוני: פשוט אתמול השארתי את השפוטות שלך תלויות על החומה וברחת להם.

שיראל: טוני, מספיק. אי אפשר לחיות בעבר כל הזמן.

טוני: סתם, סתם, אני רוצה לבוא אבל אני לא יכול, אני עסוק.

שיראל: במה אתה כל כך עסוק אם אפשר לדעת?

טוני (יוצא אל החלון): אני צ'ך לעזור לאמא שלי להוציא את העצמות מהדגים. אסור לפספס, והיא לא רואה טוב. (שיראל נרתעת מהדגים. נוגעת בגרונה כמו נזכרת בחוויה לא נעימה ומסתובבת ללכת)

טוני: אני ממש לא אוהב לעשות את זה... שונא! זה בכלל העבודה של אחותי שמסי. והיא הבריזה.

שיראל: לאן היא הלכה?

טוני: בטח לשכנה.

שיראל (פונה לחלון השני): שמסי! שמסי בואי! (בחלון אחר, שמסי אוכלת דגים)

שמסי: מה את רוצה שיראל, דג?

שיראל: לא תודה. (נחרדת)

שמסי: קחי חתיכה, בקוראן שזה טעים.

שיראל: תחליפי את טוני, הוא מפספס...

שמסי: מה מפספס!?!

שיראל: ...לבוא אתי לטפס על החומה, בגללך.

שמסי: את יודעת מה אמא שלי אומרת? שרק אני יודעת לפשפש את העצמות מהדגים.

אני מעולה. לא משאירה אף עצם.

שיראל: לא מפספסת אף עצם?

שמסי: מפשפשת הכל אני אומרת לך

שיראל: רגע מפספסת או מפשפשת?

שמסי: בערבית בפספס זה "לפשפש" ובעברית, אני לא מפספסת אף עצם. يخرج عظام السمك دون ان يترك واحدة

שיראל (לא מבינה): טוב, רוצה את לבוא לטפס על החומה של הענק?
שמסי: טייב.

תמונה שתיים-עשרה

שמסי: בינתיים בתוך הגן... משהו מוזר קרה לעצים. בעוד שבחוץ האביב הפך לקיץ, בתוך הגן חל תהליך הפוך, והגן חזר לחורף. רוח שורקת וכפור מקפיא סובבים ומרגישים בבית.

حاليا بداخل البستان اشي غريب صار للأشجار

بالوقت يلي بريت البستان الربيع صار صيف

בداخل البستان صار العكس

والبستان رجعله الشتاء تصفير الريح ومكرزين من السقعه وحاسين حالهن بالبيت

(פרח יוצא מתוך השלג)

פרח: בוקר טוב ילדים וילדות! מי בא לשחק, אוהב לא אוהב, אפשר להריח אותי אפשר לקטוף – אה לא אסור ולתת מתנה – אם משאירים כמה זרעים באדמה, יאללה חברה! ...ילדים? איפה כולם? קר... קר פה! מה נסגר?

(הענק מופיע)

ענק: אני לא מבין. הרי שילמתי את החשבונות בזמן, למה אין לי קליטה? שמש! שמוושה! מה קרה לך? אנחנו כבר לא מדברים? את לא רוצה לבוא לכוס תה, לשמוע איך היה לי... משהו?

פרח: (כפור מופיע) איזה כפור!

כפור: נעים מאוד, כפור.

פרח: אני חוזר לישון (נעלם)

כפור: (לענק) עזוב אחי, חבל על המאמץ היא לא תענה.

ענק: מה?

כפור: כן, גם אותי היא ייבשה, לא יודע מה עובר עליה. תשמע השמש כבר לא מה שהיא הייתה. פעם היא הייתה באה, בנימוס, מבריקה לי את הקרח שהייתי פורש כאן, מאירה דרך הנטיפים באלגנטיות. עכשיו היא פשוט מחרימה אותך. ולדעתי עדיף ככה. תראה איזה יופי. הכול בהיר, נהיר, לבן. אתה

יכול להיות בטוח ששום דבר לא חי כאן. שום יתוש לא יעקוץ ושוב זבוב לא יזמזם לך באוזן. וגם לילדים הטורדניים האלה אין מה לחפש כאן יותר. תשמח! כל החבר'ה פה, הנה ברד ותראה את הרוח איך היא רוקדת! הופה!

רוח: וווהההוווו! תראו אותי! בין העצים, הנה אני והנה כבר לא, רגע שם רגע פה, וווששש! כל העצים עירומים הא הא!

ברד: קלוט את המקצב, אני רוקד סטפס על הרעפים! סוף סוף אפשר להתרכז בי, בלי כל הרעשים הנלווים, ציצים מציקים של ציפורים וצחוק ילדים...! (רוח גונבת לברד את שק החורף והוא רודף אחריה. רוח מניחה את השק בחבית בוערת).

(נשמע ציוץ ציפור)

(רוח ברד וכפור נבהלים ומתחבאים מאחורי עצים)

תמונה שלוש-עשרה

שמסי (מספרת): רוב הילדים כבר מצאו לעצמם פירות לקטוף במקומות אחרים. ילדה אחת קטנה הצליחה להיכנס בין אבני החומה, וחזרה לשחק תחת העץ שלה.

ענק: תראו מה זה! (הענק מתקרב בשקט. דרך פרצה בחומה הוא רואה שהילדים התגנבו אחריה והעצים מתחילים לפרוח אחד אחד)

שמסי: בעצם... ילדה קטנה אחת לא שמה לב בכלל שהוא בא והמשיכה לשחק. ועץ השסק סביבו שיחקה המשיך לפרוח ולהניב פירות עסיסיים.

סימה: גברת שקדייה, תגידי... כשהיינו מתפלחים לגינה אני ואחי והיינו באים אליך שאת ממש גבוהה ואחי היה מטפס ממש עד הלמעלה שלך אבל אני הייתי מפחדת. זוכרת?

שקדייה: כן

סימה: הוא היה יושב למעלה אני הייתי מטפסת פחות גבוה, ועכשיו אפילו לענף הראשון אני לא מגיעה! מה אני מתנמכת? למה אין לך פירות יותר נמוכים? מה אתה רק לגדולים?

שקדייה: הו לא ילדה חמודה, ממש לא, פשוט זה טבע הדברים, עם הזמן צומחים והפירות אוהבים להיות למעלה איפה שהשמש מחממת... בואי אני אתכופף ככה, את שימי רגל פה ויד כאן... לא כאן, בשני... אוי... אני כל כך מצטערת. אולי תנסי שוב?

סימה: טוב פעם אחרונה. (פונה לצד העץ. הענק שהבחין בקושי מושיט את ידו ומרים אותה אל הענף)

שסק: עכשיו לאט לאט, ...מה? איפה את? איך הגעת למעלה כל כך מהר...

שמסי: הענק שראה את הילדה והעץ המלבלב בלב גנו הקפוא הבין מיד מה שקורה. החיים המשיכו רק איפה שילדים שיחקו! הוא הרים בעדינות את הילדה והניחה על ענף.

סימה: תודה רבה דוד. מי אתה?

הענק: אני גר פה בבית הזה. קוראים לי הענק (סימה נבהלת) אבל השם שלי הוא נופי. נופי צ'יפופו. (סימה צועדת בזהירות על ענפי העץ עד שידה נוגעת ביד הענק)

סימה: נעים מאוד אדון צ'יפופו. נופי. אתה לא כל כך מפחיד. ובכלל, איפה הוא האח שלי הזה? איפה כולם? מה? מה? מה זה, שלג?? מה קרה פה?

הענק: אה, כן. תסלחי לי בבקשה לרגע... קוקו? את יודעת מה לעשות. כן, כן... החומה. (קוקו מפעילה קוד והחומה מתקפלת ויוצאת כקבוצת תיירים יפנים בשורה אחרי קוקו המדריכה)

תמונה ארבע-עשרה

שמסי: כל הילדים שבו לשחק בגן מדי יום אחרי בית-ספר והענק היה לחברם הטוב ביותר. רק הילדה לא חזרה שוב. והענק התגעגע אליה במיוחד, כי קיבל ממנה חיבוק אמת. יום בהיר אחד, עת ישב הענק בגנו הפורח, ניגשה אליו כמו משום מקום.

סימה: היי דוד נופי צ'יפופו.

הענק: איפה... מה... איפה היית? חיפשתי אותך ו...

ילדה: אתה יודע, היו לי סידורים, לגדול וכאלה.

ענק: בואי וארים אותך לענפים הגבוהים, השסק נתן יכול השנה משהו יוצא מהכלל...

סימה: תודה אבל אני כבר גדולה מדי בשביל זה. חוץ מזה, החבר שלך עוג הגיע. הזמנו אותו לחגיגת הגן שלך.

ענק: חגיגה שלי?

סימה: כן! (מתחילה מסיבה עם כולם. עוגה מופיעה. אדם רגיל, עם זנב)

הענק: (מאוד מופתע) עו -עוג -עוגה?! איפה עוג?

עוגה (זורקת): עוג באוטו

הענק: (מיד) מה ככה את מראה את עצמך? יפסיקו לפחד מכם!

עוגה: אוי, באמת. הבנו שכבר לא צריך את זה (מסתובבת לפרופיל כך שזנבה מציץ) להפחיד ולפחד.

הענק: נו טוב, אם את אומרת. מה חדש? ראית איך יפה הגן?

עוגה (כלאחר יד, כשהיא עסוקה בחיפוש בתיק היד שלה): האמת היא שהבאתי לך מתנה קטנה לגן. (פתאום היא מביטה סביב ובאמת רואה את יופיו של הגן. אומרת מהורהרת) אבל אולי לא כל כך יתאים לכאן, עציץ קטן של קקטוס... מפלסטיק. באמת יפה כאן (בהתרגשות, לקהל) וכל-כך הרבה ילדים!

אבל שמעתי שלא תמיד היה כך (בתוכחה) שמעתי שהיה כאן סיפור

הענק: (לא רוצה לספר, מתבייש) אההההה

פזית: תספר לה! הוא גירש את כל הילדים מהגן

סימה: והוא, הוא בנה חומה

שיראל: ולא נתן לנו להיכנס, וכל הגן שלו קפא (כולם קופאים)

אברם: אבל הוא פירק אותה בסוף (כולם מופשרים)

הענק: כן. זה נכון. אני...

שיראל: כשהיית ילד בגילנו, היה כאן גן נהדר.

תאנה: אבל, אסור היה לגעת. וללכת רק בשביל.

הענק: הילדים לא אהבו את הגן שלנו והיו משחקים בחוץ.

שקדייה: ואתה, גם ככה היית גדול מכולם,

הענק: קצת מגושם. נשארתי לבד בגן האסור, וכעסתי על אבא שלי ועל הגן שלו. נשבעתי שבגן שלי יהיה אפשר לגעת ולטפס על הכול והוא יהיה רק שלי אני לא אתן לילדים... ואז הבנתי.

עוגה (מהרהרת בקול): אז אולי גם את הגן שלנו כדאי לפתוח לילדים? אולי צריך לפתוח את כל הגנים לכולם?

- סוף -